

N:o 17.

Ankom till Riksd. kansli den 10 mars 1908, kl. 3 e. m.

Andra Kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande n:o 3 i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående utredning, huru moderskapsförsäkring må genom statens försorg kunna beredas barnaföderskor.

I en inom Andra Kamnaren väckt motion, n:o 4, har herr *E. O. V. Wavrinsky* hemställt, »att Riksdagen behagade besluta i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, huru moderskapsförsäkring må genom statens försorg kunna beredas barnaföderskor och i samband därmed förbud stadgas för deras arbete vid fabrik under skälig tid äfven före barnsörden, samt att Kungl. Maj:t ville för Riksdagen framlägga de förslag, hvartill sådan utredning kan föranleda».

I afseende å motiven för motionärens yrkande tillåter sig utskottet hänvisa såväl till förevarande motion som till motion n:o 221, som endast utgör ett tillägg till den förra.

Den i den föreliggande motionen berörda frågan är utan tvifvel af stor betydelse. I vårt land med dess stora utvandring, låga äktenskapsfrekvens och därmed sammanhängande svaga folkökning äro åtgärder för minskande af barnadödligheten ännu mera af behovet påkallade än i de flesta europeiska länder, i det att endast de romanska staterna hafva att uppvisa en svagare verklig folkökning än vår.

Behovet af skydd åt barnaföderskor har i svensk lagstiftning hittills endast kommit till uttryck i det af motionären anförda stadgandet i lag af den 17 oktober 1900 angående minderårigas och kvinnors användande till arbete i industriellt yrke: »Med arbete i industriellt yrke må kvinna, som födt barn, icke sysselsättas under de fyra första veckorna efter barnsörden, därest icke med läkarebetyg styrkes, att hon tidigare kan utan

men börja arbetet.» — Kontrollen öfver efterlevandet af detta lagbud är uppdragen åt yrkesinspektionen, men torde i realiteten knappast utöfvas, och i inspektörernas berättelser beröras ej heller hithörande förhållanden. Men äfven om en effektiv kontroll kunde åstadkommas, torde såsom erfarenheten från andra länder lär och af motionären äfven påpekas föga vara vunnit, därest man icke samtidigt sörjer för tillräckligt ekonomiskt understöd åt de från sitt arbete afstängda kvinnorna. Den ifrågasvarande lagen berör dessutom endast en del af de mindre bemedlade barnaföderskorna, de i industriellt yrke sysselsatta, lämnande en ännu större del, som torde vara minst lika mycket i behof af stöd och hjälp, utan beaktande. Motionären synes också hafva riktat sin uppmärksamhet hufvudsakligen åt förstnämnda kategori.

Att såsom motionären tyckes finna lämpligt inrätta särskilda försäkringskassor för understöd åt barnsängskvinnor torde icke vara tillfyllest utan att samtidigt *försäkringstvång* för alla mindre bemedlade kvinnor inom vissa åldersgränser införes.

I länder med högt utvecklad skyddslagstiftning har man ansett, att sjuk- och moderskapsförsäkring böra följas åt, och i öfverensstämmelse härmed i fråga om vissa yrkesgrupper infört *obligatorisk sjukförsäkring* genom hvilken understöd såsom vid sjukdomsfall beredes äfven barnaföderskor. I uttalanden, som gjorts af med saken förtrogna personer i Tyskland och Österrike, framhålles, att denna kombinerade anordning arbetar tillfredsställande. Vissa anmärkningar, som mot systemet framställas, gälla icke sammanförande af de båda försäkringsformerna till en utan afse andra förhållanden.

Såsom ett bevis för att man i Tyskland, äfven på håll, där man erkänner, att bekämpandet af barnadödligheten kan kräfva ytterligare åtgärder, andock icke vill skilja moderskapsförsäkringen från den allmänna sjukförsäkringen, kan anföras en skrifvelse från bajerska inrikesministeriet till Ortsmyndigheterna, i hvilken framhålles, att sjukkassorna böra uppmanas att i högsta möjliga grad vidga understödet åt barnaföderskor, hvarjämte yrkesinspektionens särskilda uppmärksamhet fästes vid kontrollen öfver att lagens skyddsbestämmelser rörande barnaföderskor efterlevas.

I Österrike synas erfarenheterna gå i samma riktning som i Tyskland. Utan att vilja åtskilja sjuk- och moderskapsförsäkringen önskar man utveckla den nu bestående lagstadgade sjukförsäkringen att gälla äfven anhöriga till arbetare, tjänstefolk m. fl., för hvilka intet försäkringstvång nu består. Å andra sidan hafva i förstnämnda land på privat initiativ åtskilliga åtgärder vidtagits i syfte att bereda ökad skydd åt barnaföderskor. Så hafva vid ett stort antal fabriker bildats lokala föreningar hvilka med

bidrag af arbetsgifvarne betala understöd åt barnsängskvinnor under 14 dagar längre tid än den lagstadgade. Vidare hafva enskilda större fabriksfirmor, som sysselsätta många kvinnliga arbetare, inom fabriksområdet inrättat barnkrubbor, i hvilka de arbetande mödrarna under vissa tider af dagen kunna ägna sina barn vård och tillsyn. Så har exempelvis skett i Berndorf hos den stora metallvarufirman Arthur Krupp, hvilken föredöme på ett par håll vunnit efterföljd.

Anmärkningsvärdt är ytterligare, att i Österrike sträfvandena lära gå ut på ett koncentrerande af de olika försäkringsformerna för arbetare och med dem likställda personer genom att sammansluta sjuk-, olycksfalls- och ålderdomsförsäkringen. Denna vidtutseende fråga är dock ännu endast föremål för förberedande öfverläggningar mellan intresserade personer och korporationer.

Inom de länder åter, där intet lagstadgadt sjukförsäkringstvång består, men i hvilka moderskapsförsäkring införts, synes erfarenheten icke tala till förmån för denna fristående försäkringsform. Så meddelas från Italien, där af staten understödd moderskapsförsäkring finnes, att lagbestämmelserna i berörda syfte ännu äro tämligen vanmäktiga och hafva att uppvisa flera ödesdigra luckor. I Spanien, där enligt lag af den $13/3$ 1900 barnaföderskor icke få sysselsättas i industriellt arbete förrän tidigast tre veckor efter barnsörden, förlänger en lag af den 8 januari 1907 denna tid till 4—6 veckor och tillstädjas dessutom af lagen berörda kvinnor att på grund af läkareintyg anhålla om befrielse från arbetet under åttonde månaden af hafvandeskapet. I båda fallen måste innehafd plats för arbeterskan reserveras. Ej heller i detta land synas bestående lagbestämmelser emellertid hafva samma effektivitet, som i de länder, där moderskapsförsäkringen utgör ett led i en allmän lagstadgad sjukförsäkring.

Af motionärens anförda uttalanden från vårt eget lands främsta organ inom sjukkasseväsendet, de allmänna sjukkassekonferenserna, synas likaledes stödja den uppfattningen, att moderskaps- och sjukförsäkring icke böra skiljas åt.

Motionärens framställning berör vidare behovet af att utsträcka det lagstadgade skyddet för barnaföderskor till viss tid *före* barnsörden. I intet land, där en förhållandevis effektiv skyddslagstiftning för barnaföderskor kommit till stånd — med undantag af Schweiz — har skyddet ansetts kunna utsträckas att obligatoriskt gälla afven viss tid före förlösningen. Alltför stora svårigheter i fråga om kontrollen synas hafva ställt sig i vägen härför, och på i Tyskland och Österrike gjorda förfrågningar har erhållits det svar, att en sådan utsträckning icke är tillräddig. Möjligen kunde den i den ofvan berörda senaste spanska lagen anvisade

utvägen att bereda skydd, utan att stadga *förbud* mot arbete under viss tid före barnsörden, vara värd beaktande. Denna specialfråga torde i hvarje fall ej vara så klar, att den af motionären ifrågasatta förbudsskärpningen utan vidare skulle kunna af utskottet tillstyrkas.

Ehuru utskottet för sin del känner sig öfvertygadt om, att den enda fullt effektiva vägen för lösande af frågan om moderskapsförsäkring är en kombination af denna försäkringsform med sjukförsäkringen, på samma gång som denna senare göres obligatorisk för både män och kvinnor, så anser utskottet frågan vara både af den betydelse och svårlösta beskaffenhet, att en fullständigare och grundligare utredning än den motionären och utskottet kunnat åstadkomma bör föregå eventuella lagstiftningsåtgärder, och en dylik utredning torde endast genom Kungl. Maj:ts ingripande kunna vinnas.

På grund häraf och då dessutom sjukkasväsandets ordnande för närvarande är föremål för speciell uppmärksamhet, tillåter sig utskottet hemställa,

att Andra Kammaren för sin del ville besluta, att Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhåller, det Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning af frågan om moderskapsförsäkring under statens medverkan samt för Riksdagen framlägga de förslag, hvartill en sådan utredning kan föranleda.

Stockholm den 10 mars 1908.

På utskottets vägnar:

KNUT KJELLBERG.

Herrar *Hazén* och *Beckman* hafva anhållit få antecknadt, det de icke deltagit i utskottets slutliga behandling af detta ärende.